

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 7	15. september 1986	22. årgang
-------	--------------------	------------

En fortelling oversatt fra Rosenius Samlede Skrifter på dansk

En mektig konge i en fjern fortid hadde blant sine mange betrodde menn én som han satte særlig høyt og som han hadde ubegrenset tillit til. Denne mannen var satt til å forvalte en stor del av rikets midler. Men han misbrukte sin konges tillit og handlet så lettsindig med disse midlene, at han til sist hadde pådradd seg en gjeld på 10.000 dukater.

Avsatt fra sitt embete, fullstendig fallitt, syk og ute av stand til å arbeide - hadde han ingen mulighet til å betale den store gjelden sin.

Hva skulle kongen gjøre nå? Rettferdigheten tillot ikke å ettergi ham gjelden. Det var nemlig ikke kongens private, men **r i k e t s** midler han hadde satt over styr. Dersom gjelden ikke ble betalt av en annen, var det ingen annen utvei enn å sette bedrageren i gjeldsfengsel på livstid.

Men hva skjer? Kongens egen sønn, rikets arving lot seg bevege av sitt ømme hjerte og den skyldiges nød, tok på seg hans sak og betalte gjelden. Kongen var tilfreds, og den dømte var fri. Glad og forundret over en så stor nåde bad den benådede under mange tårer om tilgivelse for sin skyld - som jo allerede **v a r**

forlatt. Fra denne stunden hadde han nå ikke noe høyere ønske enn å få anledning til i gjerning å vise sin takknemlighet mot sin velgjører og sin konge.

Kongen, som hadde tjenere i tusenvis, hadde vel strengt tatt ikke særlig bruk for hans tjeneste. Imidlertid påskjønnte han de motiv som lå bak og imøtekom mannens ønske. Han gav ham et arbeid som han med sine svake krefter var i stand til å utføre. Om sommeren skulle han luke ugress i kongens hage og om vinteren skulle han lage tennsstikker.

Sett nå at denne tjeneren en dag han hadde vært særlig flittig, tenkte med seg selv: «Nå vil nok kongen sikkert benåde meg og la meg slippe å gå i fengsel, når jeg har arbeidet så flittig.» Hvilken dårskap! Som om han ikke allerede **v a r** benådet! Som om gjelden kongesønnen **h a d d e** betalt, nå kunne betales med noen tennsstikker. Som om kongens nåde var avhengig av slikt småtteri! Og på den annen side: Sett nå at tjeneren hadde vært delvis arbeidsufør og derfor tenkte: «Nå er kongen sikkert vred på meg fordi jeg har fått utrettet så lite.» Hvilken dårskap! Som om kongens nåde var gitt ham for noen tennstikkere

skyld! Som om disse pinnene betød mer enn den enorme løsesum kongesønnen hadde betalt! Det klokeste tjeneren kunne gjøre var å være fullt ut tilfreds med denne løsesummen. Så kunne han i trygg forvisning om kongens uforanderlige nåde -pusle med den gjerning som han var blitt betrodd.

Det ligger nær å anvende denne lignelse.

Guds enbårne, elskelige sønn har betalt vår skyld; ikke med gull eller sølv, men med sitt hellige, dyrebare blod. Hvilken betydning har da våre syndbesmittede og ringe gjerninger for den store, hellige Guds øyne. Og hva betyr hele vårt synderegister mot verdien av det blodet som rant til soning for synd. Dessuten er pakten allerede inngått mellom Faderen og Sønnen, og synden er allerede tatt bort. Hvilken dårskap da om vi vil forsøke å legge noe til den løsesummen Sønnen forlengst har betalt. Heller må vi nå betrakte det som tilstrekkelig godtgjort - at vi selv personlig til enhver tid eier Guds velbehag i kraft av **Kristi** rettferdighet som tilregnes oss. Det er alene på dette grunnlaget at våre små og ubetydelige gjerninger - oppfyllelsen av vårt kalls enkle plikter - nå tekkes Gud.

Men kan det ikke være fare for at en slik lære vil svekke læren om helliggjørelsen? er det kanskje noen som spør.

Til det svarer vi: Hvert menneske prøv seg selv! Hva **virker** denne lære hos deg? Hvis den gjør at du tenker som så: «Det kunne ikke vært bedre. Nåden dekker alle synder, så kan jeg fritt leve etter mine lyster.» Da er du ingen kristen, men en død hykler. En sann kristen, som daglig kjenner synden som en

byrde, vil gjennom en så stor nåde få nytt liv og ny lyst til å gjøre det gode. Han vil med beveget hjerte utbryte: «O, min Gud, hvilken nåde! Hjelp meg nå at jeg må leve mitt liv i troskap og lydighet mot deg, som har lagt en så fast og sikker grunn for min frelse.»

«Opphever vi da loven ved troen? Langt derifra! vi stadfester loven.» Rom. 3.31.

Faller vi i noen synd, og vår samvittighet anklager oss, vil den evige nåde vi eier i Kristus - på same tid understreke hvor skammelig vi har oppført oss - og gi oss frimodighet i troen på syndenes forlatelse.

«Til frihet har Kristus frigjort oss; stå derfor fast, og la eder ikke atter legge under trældoms åk! - I er skilt fra Kristus, I som vil rettferdiggjøres ved loven; I er falt ut av nåden. En liten surdeig syrer hele deigen. For I ble kalt til frihet, brødre; bruk bare ikke friheten til en leilighet for kjødet, men tjen hverandre i kjærlighet!» Gal. 5.

Ved R. Opstad

Herlighet!

Fil. 3, 18 — 21

Dette er ikke ment å skulle være noen slags avhandling om herlighetsteologien, men bare et forsøk på å skrive noe om den kristnes herlighet utfra disse vers i Fil. brevets 3 kap. For det står da virkelig om herlighet i Skriften, og det en herlighet som den troende har del i her og nå.

Men først til «kristentypen» som er beskrevet i vers 18 - 19. De beskrives

som *vandrende* som fiender av Kristi kors. Det er altså ikke tale om det «gamle menneskets protest, kjødets kamp imot Ånden Gal 5, 17, men det er *tilstanden* som de befinner seg i. Som de *vandrer i*, står det. Hva vil så det si, fiende av Kristi kors? I vers 2 i det samme kapitel formaner apostelen filippenserne til å gi akt på hundene, de onde arbeidere, de *sønderskårne*. Særlig i uttrykket de sønderskårne, kommer det til uttrykk, som kalles fiendskap mot Kristi kors. For disse holdt ikke Kristi kors for nok til frelse, men holdt på omskjærelsen som nødvendig, i tillegg. Idag kan det være tale om *mengde* av vann f.eks. Det hele er ikke noe annet enn kjødets, det naturlige menneskets ugudelige vensens forsøk på å rettferdiggjøre seg for Gud, for å berge sin Ære. Det er Adams og Evas fikenblad om igjen. Det er å holde sannheten nede i urettferdighet. Rom. 1,18. Det er å gjøre Gud til en løg-

ner 1 Joh. 1,10 og lignende sterke uttrykk bruker Guds ord imot dette. Derfor kaller også apostelen dem *onde* arbeidere. De sønderskårne, de opponerte imot den *avkledningen* Kristi kors innebærer, og ville ha noe eget å rose seg av, i tillegg. Kol. 2,11 kaller da også Kristi omskjærelse, dvs den sanne omskjærelse på hjertet, for *avkledningen* av kjødets legeme. Dette var de fiendsk innstilt imot og altså fornektet i praksis.

Resten av beskrivelsen av disse i vers 19, viser oss at de er fiender av *ethvert* kors. De ser ene og alene gudsfrykten som en vei til vinning (1 Tim. 6,5) Deres gud, dvs. den de i virkeligheten dyrker og tjener, er ikke den eneste sanne Gud, men sin egen buk, og de attrår/begjærer de jordiske ting. I motsetning til dette skriver Paulus i Kol. 3,1: Er I da oppreist med Kristus så søk det som er *der oppe*, og altså ikke det som er på jorden. Men disse ikke bare søker det, men de setter sin ære i dette, som etter Guds ord er *en skam for dem*.

De mange ting her i verden var attråverdig for dem, men å lide for Kristus, vek de tilbake for. Verdens ugunst, forfølgelse, upopularitet, å være lite ansett, å måtte *holde ut*, å være i den lille forakta flokken osv. det var ikke noen vei for dem.

Tenk over, at det er til en *menighet* Paulus skriver dette, at det er *mange* som vandrer slik. Og det skal ikke mye våkenhet til for å se at dette såvisst ikke døde ut med Fil. menigheten. Idag har vi endatil en egen «teologi» læreretning, som opphøyer dette til å være sann kristendom. En markant vranglære, kan godtas av *de mange* idag. Vi lever i en tid

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir halde oppe av frivillige gaver.

Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05/558363

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiing og adresseforandring.

Gåver til bladet kan sendast kass. S. Bøhn postgiro 5 68 21 33

Red. Amund Lid, 5600 Norheimsund.

Tlf. 05/551080

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærbø Tlf.04-433685

Kass. Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3530.21.00932

ØYSTESE TRYKKERI A/S

hvor religiøsitet tar mer og mer over for sann kristendom, og verden omkring blir mer og mer fiendtlig innstilt imot det lyset som avslører all den åpenbare synd som den lever i.

Jeg er redd vi opplever en tid hvor Jesus ord slår til. Når saltet mister sin kraft, duger det ikke til noe annet enn å kastes ut og tredes ned av menneskene. Mt. 5,13. Den som vil stå imot skal få merke det idag!

Religiøsitet kler bare mennesket i en «annen drakt,» men uten å forandre det. Det er fremdeles det gamle ugudelige vesen. Forandring kan bare skje ved Guds eget ord, lov og evangelium, og aldri ved såkalt «positiv forkynnelse» som skal gjøre Guds vei akseptabel for det naturlige mennesket. Nei, en *synders* møte med Jesus, blir til forandring i *det indre*. Det er ikke en ny livsstil vi trenger til, men et nytt hjerte!

Vi skal også ta med alvoret i dette å begynne å vandre etter egne lyster, slik det kommer til uttrykk i v. 19 som begynner slik - hvis ende er *fortapelsen*. Dette er den *vide* port og den *brede* vei, som fører til fortapelsen. Dette skriver jo også apostelen i Rom. 8,13: Dersom I lever etter kjødet, da *skal* I dø.

Attrå etter de jordiske ting, åpenbarer et urett forhold til Herren! De har som det står her, buken til gud, og det er en gud som det såvisst ikke er frelse i! — hvis ende er fortapelsen!

Les så hva Paulus skriver i vers 14 i det samme kapitel. Han *strekker* seg ut og *jager* etter målet, som er den seierpris Gud har kalt oss til i **Kristus Jesus**. Dette var altså Paulus' attrå! Og som han skriver videre i det 17 vers; *akt på* dem som

vandrer således. Det er nemlig de som har *Herren* til Gud.

V. 20. Vår herlighet er altså i himmelen. Der er *vårt rike*, og derfra venter vi Herren som *frelser*. Vi tror ikke på noe Paradis på jord, men dette livet her er noe vi venter på frelse ifra. Han som skal forvandle vårt *fornedrelses-* legeme så det blir like med Hans *herlighets-* legeme.

Fornedrelses- legeme! Det har vært mye usunt forkynt, som har gjort selvforkakt, nærmest til en fromhetsgjerning, men en må heller ikke gå til den andre ytterlighet, som en ser tendensene til idag, men være klar over at Guds ord holder det for å være et *fornedrelses-* legeme. Skapningen er ikke lenger slik som den opprinnelig kom fra Skaperens hånd, men fallen, slik at den bare kan møte sin Skaper i en *stedfortreder*. Dette kan være verdt å ha i tanke i denne «elsk deg selv tiden». Så en ikke faller ut av sannheten og begynner å dyrke seg selv og den øvrige skapningen, fremfor Skaperen, som mange gjør, godt oppbakket av såkalte sjelesorg-institutt.

Mens vi er her i verden, skal vi få glede oss over den herlighet vi eier i Kristus. Og Han kan gripe inn på forskjellig vis, det er sant og det opplever vi, og Han utrustet enhver som Han ser det gagnlig og tjenlig.

Ja, vi eier herligheten! i Kristus, her og nå, så sant vi tror på ham, men vi er ikke blitt Ham lik! (1 Joh. 3,2).

Men midt igjennom det hele, har kvi Herrens ord. Bli i mitt ord! *Himmel og jord* skal forgå, men *mine ord* skal ingelunde forgå (Mt. 24,35).

Einar Kristoffersen

De to Naturer

Fra en tilsendt traktat

På hvilken måte befrielsen fra syndens natur skjer, læres i Rom. 6, hvor hele spørsmålet om *arvesynden* avhandles.

Som før nevnt er det ikke mulig å bli av med en medfødt natur på annen måte en gjennom død, men hvis vi virkelig døde, så ville vi ikke lenger være i denne verden. Kristus på korset tok vår plass, blev der i nåde vår stedfortreder og blev av Gud gjort til synd. I Rom. 6, 6 leser vi: «Vårt gamle menneske blev korsfestet med ham, for at synde-legemet skulle bli til intet, for at vi ikke mere skulle tjene synden.»

Således ser vi *gjennom troen*, at han ikke bare rensar oss fra våre synder ved sitt blod (Hebr. 1, 3), men at *selve synden* blev borttatt, da vårt gamle menneske blev korsfestet med Kristus.

Kristus døde i vårt sted, og hvad der er sant om vår stedfortreder, er også sant om oss.

Gud betrakter det nu således, som om vi var døde. Det står i Rom. 6, 8: «Døde for synden.» Ennu kraftigere heter det i Kol. 3, 3: «*For I er døde*».

Vi formaner ikke til å merke, at vi er døde men til å tro, at vi i Guds øyne er det.

Følgende lille beretning kan bidra til å illustrere denne sannhet: Under den forrige krig mellom Frankrike og Tyskland hjemkaltes alle i England boende tyskere til å gjøre tjeneste i hæren. En person i London som noen tid derefter møtte en av sine tyske venner på gaten, spurte

ham, hvorfor han ikke var med i krigen.

«Jo», svarte han, «fordi jeg er død.» «Du død, hvad mener du med det,»

«Jo ser du, jeg ville ikke med i krigen, og så lykkes det meg å finne en ung mann som gikk i mitt sted, og det er det samme som om jeg er død. Ingen kan nu innkalle meg til å gjøre tjeneste som soldat, og i den henseende betraktes jeg som en død mann.»

I virkeligheten var denne mannen ikke død, men han *blev betraktet* av regjeringen som sådan. Således også med oss.

Kristus er vår stedfortreder og *i ham ser Gud oss som døde*. Hvilken trøst for oss å vite at vår synd blev fordømt, at vårt gamle menneske blev korsfestet med Kristus. I Rom. 6, 10 sies der: «Ti det han døde, døde han en gang for synden men det han lever, lever han for Gud.»

Herren oppstod den tredje dag *fri for synd og synder*. Som oppstanden, idet han var gått igjennom dommen og døden for oss, står han nå i fullt velbehag og yndest for Gud - og - *vi står i ham i denne ufordunklede yndest*, benådet i «den elskede» (Kol. 1, 21-22, Efes. 1, 6).

Hvilken stilling av uutsigelig nåde. Hvilken frelse, Gud selv verdig.

Vi som før var fiender og av naturen vredens barn, frelses fra synden og syndene, og bringes nær Gud i et forhold av uendelig salighet og yndest i hans elskede sønn.

Hvor herlig å skue oppad i herligheten

og ved troen se den velsignede der, han, som en gang ble gjort til synd for oss på korset, og å kunne si: «lik som han er, så er og vi i denne verden». (1. Johs. 4, 17).

Jeg har hans plass som menneske for Gud. Hvor underfullt, elsker faderen ham? Hør hans ord: «Denne er min sønn, den elskede, i hvem jeg har velbehag». (Matt. 3, 17). «Min utvalgte, i hvem min sjel har behag». (Esa. 42, 1).

Beviset for Guds kjærlighet til oss ser vi i Johs 17, 23: «Du har elsket dem, lik som du har elsket meg».

Hvilket herlig bilde har ikke Herren fremstillet for oss i Lukas 15 av en syndere som blir ført til Gud. Betrakt sønnen. Nylig borte i det fremmede land i elendighet, og *nu hjemme i faderhuset, kledt i den ypperligste kledning, sittende ved faderens side under måltidet.*

Ikke alene sønnens glede er fullkommen men også faderens hjerte fryder seg ved å ha ham hos seg. Hør hva han sier:

«La oss ete og være glade, for denne min sønn var død og er blitt levende igjen, var tapt og er funnet.» Luk. 15, 24.

Hvor stort å se, at vi således i Kristus er blitt «Rettferdige for Gud i ham.» (2. Kor. 5, 21).

Guds barn, i stand til å ferdes i det ufordunklede lys av hans hellige nærhet, uten plett, elsket som Kristus er elsket, bestemt til å dele herligheten med ham. Dete er sant om *alle* troende, de yngste såvel som de eldste.

Den gledens fylde, som er vår, deles også av vår Gud og Far, hvis hjerte frydes over å ha oss, sine kjære barn, hos seg. Vi, som engang var «langt borte, er nu kommet nær til ved Kristi blod»

(Efes. 2, 13). (Se, hvor stor en kjærlighet Faderen har vist oss, at vi skal kalles Guds barn, og det er vi. Derfor kjenner ikke verden oss, fordi den ikke kjenner ham.) (1. Johs. 3, 1).

Dette er i sannhet en uutgrunnelig kjærlighet.

Er dette vår stilling i Kristus, så er vi kalt til å openbare ham i denne verden, å vandre som han vandret — «for at I må bli ustraffelige og rene, Guds ulastelige barn, midt i en vanartet og forventet slekt, iblandt hvilke I viser eder som himmelys i verden, — i det I fremholder livets ord.» (Filip. 2, 15-16), inntil Herren kommer «Som skal forvandle vårt fornedrelses-legeme til å bli likedannet med hans herlighets legeme.»

Da skal vi for evig være befriet for synden, verden og kjødet, satan og alt som hindrer vår glede og vårt samfunn med Gud — og for evig være hjemme hos Herren.

Men hvad vi enn er i Kristus for Gud, har vi alikevel den gamle natur i oss ennu, og derfor må vi, når den vil være virksom i oss, holde fast på *i troen* at vi er døde fra den (Rom. 6, 11). Formaning i dette vers innskjerper oss til gjennom troen å tilegne oss og i utøvelsen å virkeliggjøre den sannhet som Gud i sitt ord lærer oss, *at vi er døde med Kristus.*

Så lenge vi lever hernede, skal vi alltid ha den gamle natur i oss. Men vi kan forhindre dens virksomhet ved å fastholde sannheten om vår død med Kristus. «Alltid berende Jesu død med oss i legemet, for at også Jesu liv må åpenbares i vårt legeme.» (2. Korint. 4, 10)

Dersom vi holder den gamle natur

innenfor dødens område, så skal Jesu liv derved skinne frem gjennom oss.

Men dersom vi ikke gir akt herpå — altså om vi synder, — hvad har vi da å gjøre?

På grunn av ordet i 1. Johs. 1, 9 må vi som barn gå til Gud, vår Far, og bekjenne våre synder, og da — «er han *trofast og rettferdig*, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet.»

Som kristne burde vi ikke synde — men dersom vi gjør det skal vi ikke for-
tvile, *vi mister dog ikke vår stilling i Kri-*

stus. Derimot avbrytes vårt følbare samfunn med Gud og vår glede i ham, og bare på grunn av Kristi verk blir vi atter gjenoppreiste, når vi bekjenner våre synder. «Dersom noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige». (1. Johs. 2,1)

Det er ikke her et spørsmål om å bortta synden påny — *dette skjedde en gang for alle på korset*, men om Faderens forlatelse og om gjentopptagelsen av det brutte samfund mellom ham og barnet.

Ismael og Isak

Av Martin Luther (*Gal. 4. 29-31*)

Men likesom dengang han som var født etter kjødet, forfulgte ham som var født etter Ånden, således og nu.

Denne tekst er overmåte full av trøst. Alle de som er født ved Kristus og lever i Kristus, de som gleder seg over denne fødsel og roser seg av den og av at de er Guds arvinger, de må ha Ismael til fiende og forfølger. Det kan vi nå også lære av erfaring. For vi ser jo at djevelen nå reiser seg og nesten i hver krok fremkal-
ler uenighet, opprør, forfølgelse, sekter og forargelse mot oss. Det ville heller ikke være mulig for oss å holde ut denne djevelens makt og list hvis vi ikke rustet og bevarte oss med disse trøstespråk av Paulus og andre lignende språk fra den hellige skrift. Det ville heller ikke være mulig hvis vi ikke først og fremst forsto rett den artikkel som lærer hvorledes man skal bli rettferdig for Gud ved troen på Kristus.

Mot disse store og mektige forargelser skal vi holde oss til og trøste oss med dette inderlig kjærlige trøstespråk, som sier at det må være slik at de kristne skal utropes i verden for frafalne, opprørere og årsak til uendelig meget ondt. Det er grunnen til at våre motstandere mener at de har god grunn til å hate og forfølge oss. Ja, de tror at de gjør Gud en tjeneste og bringer Ham et behaglig offer ved at de slår oss ihjel.

Historien om Abrahams to sønner, som Paulus her anfører (1 Mos. 21, 9), slutter med at Ismael forfølger Isak, mens den gode Isak vel lar Ismael være i fred. Den som ikke vil bli forfulgt av Ismael, han skal vite og bekjenne at han ikke er en kristen.

Våre motstandere forstår så ypperlig å skildre de forargelser som djevelen nå forårsaker. De opløfter et stort og fiendtlig mordskrik over oss i hele ver-

den på grunn av disse forargelser. Kjære, la dem si hvilke gode følger man så av det at både Kristus selv og apostlene prediket. Er det ikke sant at hele det jødiske kongerike ble tilintetgjort, at det romerske keiserdømme ble omstyrtet, og at hele verden ble rystet? Det var vel ikke evangeliet som var skyld i det evangeliet som Kristus og Hans apostler har lært, ikke til menneskenes fordervelse, men til deres frelse og salighet? Nei, det er som en annen Salme sier, at hedningene, folket, kongene, herrene osv. var skyld i det. De var besatt og ble drevet av djevelen, som ikke på noen måte ville høre eller se ordet om nåde, fred liv og evig salighet. De forkastet og forbannet det som den aller farligste lære, som omstyrtet både religionen og det alminnelige, verdslige regimente.

At det skulle gå slik når evangeliet og Kristi rike skulle begynne, det har Den Hellige Ånd lenge før forkynt og spådd ved David, Salm. 2, 1-2: *Hvorfor fnyser hedningene osv.* Derfor blir det ikke annerledes enn at den som vil predike og bekjenne Kristus for å være vår rettferdighet, han må kalles et giftig, skadelig menneske, som vil forstyrre og ødelegge alle ting. Jødene beskyldte Paulus og Silas for dette. I Ap. gj. 17,6 klager de over dem og sier: *Disse som oppvigler hele verden, er også kommet hit... disse gjør stikk imot keiserens bud.* v.7 I kap. 24,5 klager de slik over Paulus: Vi har funnet at denne mann, er en pest og en oppvigler blandt alle jøder rundt om i verden og en leder for nasareernes sekt. I Filippi måtte Paulus og Silas høre at man kalte dem opprørere som forvirret byen (Ap.gj. 16, 20).

Vi skal derfor ikke la oss bevege eller forvirre av at våre motstandere blir så forarget og skriker at det ikke kommer noe godt av evangeliets prediken. De er vantroende, blinde og forstokkede; derfor er det umulig at de kan merke noen nytte eller frukt av evangeliet. Vi som tror, ser at det kommer meget godt av evangeliet, ja så meget at det hverken er tall eller mål på det, og det til tross for at vi i det ytre må lide utallig mange ulykker en lang tid. For vi blir foraktet, røvet, lastet, fordømt og myrdet. Kort sagt, vi må være en forbannelse i verden. I det indre føler vi også forskrekkelse og angst for synden og døden. Således plager også djevelen oss med sine gloende piler.

La det gå så skrøpelig og forargelig for seg som det vil. Vi er likevel forvisset om at vårt liv er skjult med Kristus. I Ham og ved Ham er vi konger og herrer over synden, døden, kjødet, verden, helvede og allslags ulykke. Ved Ham skal vi også trå dragen og slangen, som er en konge over synden og døden, under våre føtter.

Men hvordan skjer det? Jo, det skjer ved troen. Vår skatt og vårt gode er nemlig ikke åpenbart ennå. Vi venter fremdeles på det i tålmodighet. Likevel er vi i sannhet slik at vi allerede har det ved troen.

Her vil jeg ikke tale om ordets andre frukter og den nytte det videre har. Jeg vil ikke tale om hvorledes de som hører og lærer ordet, av det kan få vite hvorledes enhver i sin stand skal forholde seg mot Gud, sin neste og seg selv. Hovedsaken er at men framfor alt søker med flid å forstå den artikkel som lærer hvorle-

des man blir rettferdiggjort for Gud ved troen på Kristus. Den artikkelen kan oppreise og oppholde oss mot alle forargelser og trøste oss i allslags anfektninger og forfølgelser.

Vi ser jo at det ikke kan være annerledes enn at verden må bli støtt og forarget over denne salige lære, og gi den skylden for at det ikke kommer noe godt av dens forkynnelser. *Et naturlig menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til, for det er ham en dårskap, og han kan ikke kjenne det.* (1 Kor. 2, 14). Verden ser bare på alt det onde som djevelen forårsaker: pøbelens ulydighet, splid, opprør, blodsutgydelse, sekter og lignende. Ved dette avskyelige syn blir den forarget og forblindet, og straks latter og forakter den offentlig Guds ord.

Derfor skal man alltid få se at så snart Guds ord blir forkynt, så blir djevelen vred. Da søker han med all makt og list å bringe ordet i et dårlig rykte. Ja, han søker å forfølge det og få helt slutt på det. Følgen av dette må nødvendigvis bli mange sekter og forargelser, og dessuten forfølgelser, mord og blodsutgydelse.

Djevelen er nemlig både en løgner og en morder. Sin løgn strør han ut ved sine tjenere, sekter og vranglærere over hele verden; forfører hjertene. Ved tyrannene plager og myrder han menneskene. På den måten setter han seg i besittelse av både det geistlige og det verdslige rike.

I det geistlige regimente hersker han ved de ugudelige læreres løgn. Han plager også hver enkelt med sine gloende piler, og opphisser dem til kjetteri og ugudelige og dårlige meninger. I det verdslige rike hersker han derimot ved tyrannenes makt. På begge sider — både åndelig og legemlig — oppvekker da denne løgnens ødeleggelses far forfølgelse mot den frie kvinnes barn.

Apostelen Paulus formaner derfor de kristne til at de ikke skal bli for meget støtt og forarget ved forfølgelser, partier og forargelser. Han sier at likesom den som ble født etter kjødet, forfulgte den som var født etter Ånden, således går det også nå.

Forts. neste nr.

Den antikristelige fornektelse

Mine barn! det er den siste time; og som I har hørt at antikristen kommer, så er det og nu kommet mange antikrister; derav skjønner vi at det er den siste time.

De er gått ut fra oss, men de var ikke av oss: for hadde de vært av oss, så var de blitt hos oss; men det skulle bli åpenbart at ikke alle er av oss.

Og I har salvelse av den Hellige og vet alt.

Jeg skriver ikke til eder fordi I ikke kjenner sannheten, men fordi I kjenner den og vet at ingen løgn er av sannheten.

Hvem er løgneren uten den som nekter at Jesus er Kristus? Dette er antikristen, den som nekter Faderen og Sønnen.

Hver den som nekter Sønnen, har heller ikke Faderen; den som bekjenner Sønnen, har og Faderen. I Joh. 2, 18-23.

I det foregående er der advart sterkt imot verdenskjærligheten, fordi den ikke kan forenes med Guds kjærlighet. Hjertets forhold til verden sier altså noe ganske bestemt om hjertets forhold til Gud. Men er det fylt av Gud, så blir verden trengt ut. — Dersom vi ønsker det siste, nytter det ikke å prøve på å rive verden ut av hjertet, for så følger hjertet med. Det er kun den utvei å slippe Gud inn i hjerte, for der er ikke noe annet som kan drive verden ut.

For å understreke hvor usikkert det er å forankre sitt hjerte i verden, lød det: Verden forgår og dens lyst! — Det ser ikke ut til det, for den har nu stått så lenge, at den faktisk kan ta seg ut som noe bestandig. Derfor er det egentlig kun Guds ord som klart og myndigt kan si oss, at verden forgår. Det er nemlig ved det ord, den engang er blitt til, og ved det samme ord som gav den eksistens, skal den gå til grunne. I Guds ord er verdens undergang like så viss som dens tilblivelse.

Verden har sin eksistens fra Guds ord, og i kraft av det ord fortsetter den sin tilværelse, nøyaktig så lenge Gud bærer den ved sitt mektige ord (Hebr. 1,3). — I det sekund, da Gud holder opp med å bære den, synker den sammen — mere effektivt enn et korthus for ett pust, for kortene holder da, men selv atomerne faller fra hinannen, når Gud tar sitt skaperord tilbake, og uten det kan ingenting være til (Joh. 1,3).

Der var ikke tilværelse for noen ting, før ordet gikk ut, og der er ingen tilværelse, hvis Gud tar sitt ord tilbake igjen. Det sier Skriften aldeles klart og umisforståelig.

For ytterligere å understreke formasjonen i v. 15-17, rykker apostelen nu denne katastrofe like inn på livet av oss med disse ord: Nu er det de siste tider! Hvordan kunne han si det allerede den gang — er det ikke først nu, vi lever i de siste tider? — I den første menighet reknnet man med «den nærværende tid» og «den kommende tid». Skille mellom dem var Jesu første komme til jorden (Hebr. 1, 2; 1 Pet. 1, 20). Derfor lyder Hebr. 6, 5: De troende har smakt den kommende verdens krefter — og i 9, 11 tales om de goder som nu er blitt til virkelighet, d.v.s. de kommende goder. Den kommende verden er allerede nu virkelighet i Kristus, og derfor er den nærværende i ham. Derfor begynte de siste tider allerede dengang Jesus kom første gang, og derfor levde de også sterkt i håpet om Jesu gjenkomst.

Det har nu så lenge vært de siste tider, at vi er meget langt fremme mot verdens aften (1 Pet. 1, 5-7; 2 Tim. 3,1). I disse siste tider har der vært og vil der komme mange antikrister. De er alle forløpere for den egentlige antikrist, som en gang skal åpenbares (2 Tes. 2,3 flg.). Mat. 24,24: Falske messiaser og falske profeter skal fremstå og gjøre store tegn og under, så at endog de utvalgte skulle føres vill, om det var mulig.

Dermed er hans hensikter avslørt, og i bakgrunnen står den gamle slange, hele verdens forfører (Åp. 12,9). Det ser altså ikke ut til, at djevelen tror at det hele går av seg selv med fortapelsen, for han arbeider jo gjennom alle disse antikrister på å forføre flest mulig til fortapelse, og hans fornemste virkemidler er å bedrage og føre vill. — Der ligger også noe be-

dragerisk i selve navnet antikrist. Det oppfattes nesten alltid som mot Kristus, og det er også hans endelige hensikt, men det lumske er, at det også kan bety: i stedet for Kristus. — Hvis han åpent opptrådte som motstander av Kristus, kunne han ikke føre de utvalgte vill. Derfor prøver han blandt dem å få satt noe i stedet for Kristus, og da naturligvis noe som tar seg ut som en høyere åndelighet av en eller annen art. Vær derfor på vakt mot alt som vil gjøre deg mindre avhengig av Jesus — eller alt som vil ta hans plass i ditt hjerte.

Det er ikke for tidlig å være på vakt, for nu er det den siste time, d.v.s. den avgjørende tid! slgn. bruken av ordet time i Joh. 17,1 m.fl. Johannes kommer til den facit, fordi de mange antikrister allerede er i virksomhet: Derav ser vi, at det er de siste tider. — Han tror ikke bare at det er den siste time, fordi Jesus er kommet første gang, men han ser det derav, at mange antikrister er trått frem. Det er altså gått som Jesus og apostlene har forutsagt. Både Jesus troværdige ord og tegnet bekrefter det for oss.

Den egentlige antikrist er ennå ikke kommet, men hans ånd er i sterk virksomhet (kap. 4, 3b) gjennom de mange forløpere. Om alle disse heter det, at de er oppstått i menigheten, slgn. Apg. 20,30. Der vil vranglærerne alltid forsøke seg, men menigheten var dengang ett så ubekvent arbeidsfelt, at vranglærerne ble nødt til å skille seg ut fra menigheten, og dermed ble det klart, at de ikke hørte til i den. — Ikke alt som gir seg ut for ånd, er av Guds Ånd. Ikke alle som vil kalles kristne, er kristne.

Men er der en sådan Ånd og kraft

over Guds folk i dag, at vranglærerne tvinges til å gå ut, eller er det snarere ved å bli sådan, at de sanne kristne tvinges ut? Man kan lese uttalelser som: Det er de troendes skyld, at kirkene står tomme, og så kaller man sognet for menigheten, mens «de troende er noe djevelens vesen» (utt. av en prest). Dermed er verden blitt til kirken og de troende er blitt til ukruttet. Men Jesus hadde en annen oppfattelse: Verden er arbeidsmarken, de troende er den gode sæd, som han sår i verden.

Men her til lands skal alle kalles for kristne en gross, og ve den som evt. innbiller seg å være det, til forskjell fra den brede masse som aldri har kjent Gud. Det kaller man i dag å være en farisear, og hvem vet ikke at de var Jesu argeste fiender. Så mye større kan vel begrepsforvirringen ikke bli, og den er mere utbrett, enn det er godt å tenke på i et «kristent» land: Vi er da alle sammen gode kristne i en pærevelling, hvor der ikke må tales om skille mellom kristendom og verden.

Derfor er stillingen en helt annen hos oss, enn den var blandt dem som Johannes skrev til, og derfor er linjene så uklare som de er, for menigheten har ikke den indre åndsmakt, som får vranglærerne til å føle seg så utilpass mellom Guds folk, at de selv går ut fra menigheten. Tvertimot befinner de seg glimrende i menigheten — uten å være av den, og de synes å bruke det meste av kruttet på menigheten, for at forvirringen kan bli større: De bekjemper den levende kristendom som kirkens farligste fiende — og veien over i en folkelig religiøs vårherretro, banes med raske skritt. Hvis

den utviklingen skal stanses, så må Guds folk finne derinn, hvor Johannes venner befant seg, for det var den åndsmakt som gjorde, at Kristi legeme hadde kraft til å støte fremmedlegemerne ut.

I v. 20-21 anerkjennes leserne som kristne, som har både Ånd og innsikt fra Gud, så han i og for seg ikke skal hjelpe dem til noen av delene. De har fått Ånden fra Jesus (Joh. 6,69 og 16,13), og dermed eier de innsikt, så de virkelig kjenner sannheten således som apostelen har forkynt den. Å kjenne sannheten er noe mer enn å ha hørt den: Den er blitt en livsvirkelighet for dem, fordi de har erfart dens virkning i sine egne hjerter. De både eier sannheten, og har livets innsikt i den, så det er ikke det, han vil føre dem inn i.

Men han vil lære dem å gjøre bruk av det de eier, imot vranglæren, og det kan selvfølgelig ingen annen enn den som eier det i forveien, og dessuten er salvet med Ånden. Denne gave er alle sanne troendes felles eie (Joh. 7, 37; 2. Kor. I, 21-22) — gjennom Jesus. Den, som knytter oss såvel som eder fast til Kristus og som salvet oss, er Gud, som også har satt sitt innsegl på oss og gitt oss Ånden som pant i våre hjerter.

Nu betyr Kristus nettopp: Den salvede, og med den forsikring: I har salvelse fra Kristus — setter han egentlig alle troende opp imot antikristene: I er — sagt med andre ord, krister. De kristne har sitt navn efter Kristus (Apg. II, 26). Å være en kristen betyr derfor å være salvet med Helligånden. Og det er Kristi gave til alle troende: For vi er jo alle døpt med en Ånd til å være ett legeme — for ved ham har vi — i en Ånd adgang til

Faderen. Det gjelder både jøder og hedninger som tror at Jesus er Kristus (Ef. 2,18).

Her er tale om noe varigt — Kristi legeme og en varig adgang til Faderen — som bevares ved bruk. Men tror vi den sannhet i dag, så vi virkelig regner med den? Det gjorde i hvertfall Johannes. — Det kommer ennu sterkere frem i v. 27: Fordi de kjenner sannheten, vet de også umiddelbart, at ingen løgn er av sannheten, men av djevelen (Joh. 8,44). Derfor kan de også avsløre den antikristelige løgn, som apostelen her kjemper i mot. Vi møter den uttalt i v. 22: Hvem er løgneren uten den som nekter at Jesus er Kristus? — Det er den urkristne bekjennelse, at Jesus er Kristus, Guds Sønn. Om den dreier hele evangeliet seg om (Joh. 20,31). Å skape den bekjennelse i hjertene, er hele evangeliets formål og siktepunkt.

Fornektelsen av denne sannhet kan anta mange former: I. Den møtte Jesus under hele hans jordeliv fra de ledende jøders side, og på en måte kan man si, at hele det folk var inspirert av antikrists ånd i sitt forhold til Jesus Messias: De fornektet Den Hellige og rettferdige (Apg. 3,14) og ventet en annen messias enn Jesus. Det må ha vært en art besettelse av kristusfornektelsens ånd.

De mente å kjenne Faderen, men Jesus sa uttrykkelig: Hans røst har I aldri hørt, eller sett hans skikkelse (Joh. 5,37). — I sier: Han er vår Gud, skjønt I aldri har kjent ham (8, 54). Jesus benekter altså fullstendig, at de jøder som ikke anerkjente ham som Messias, skulle kjenne det minste til Gud, og her lærer Johannes, at den som fornekter at Jesus

er Kristus, han er antikrist, som i virkeligheten fornekte både Faderen og Sønnen.

Man kan ikke fornekte den ene av dem og beholde den andre, for de to er i virkeligheten ett (Joh. 10.30). Den som tror på meg, tror ikke på meg, men på Faderen, som har sendt meg, og den som ser meg, ser ham som har sendt meg (12, 44-45). Den som ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som har sendt ham (5,23).

Enhver påstand om å kjenne Faderen uten å erkjenne Sønnen er derfor uten bunn i virkeligheten. Faderen sees kun i Sønnen, og Sønnen sees kun i Faderen. — Denne oppfattelse kan ikke være jødefientlig, for vi har den direkte fra Jesus selv og hans apostler, og ingen av dem var jødefientlige. Men det er alvor, at Jesus er Kristus, Guds Sønn — i like stor grad for jøder og for hedninger (Joh. 3,36).

Den gamle jødiske fornektelse av Kristus hadde antatt en ny form gjennom kjetteren Kerinth, da brevet her ble skrevet. Hans lære gikk ut på at Jesus og Kristus var to forskjellige personer. Kristus hadde tatt bolig i tømmersønnen Jesu legeme. Herimot setter Johannes de veldige ord: Ordet ble kjøt og tok bolig i blandt oss (Joh. 1,14). Ånd og kjøt er fullkomment forent her. Det er især dette kjetteri, som det her kjempes i mot, fordi denne fornektelse er like så farlig som den jødiske i sin tid hadde vært, og det tillot apostelen seg aldri å se bort fra. Hele hans livsgjerning ble satt inn, imot fornektelsen av Kristus, og for den tro, at Jesus er Kristus, Guds Sønn.

Dermed rykker vi frem til vår egen si-

tuasjon, og den må med som den tredje fornektelse. Det er både eiendommelig og karakteristisk, at der er ingen forargelse i å tale om Gudfader, du må gjerne tale store og alvorlige ord om Gud. Muhammedaneren har intet å innvende. Du må gjerne tale om skaperen, vårherre i ett ord. Men hvis du, mens snakket går alle best, fletter noen gode ord om Jesus inn i samtalen, så kommer den kolde mur plutselig i mellom, for så er du ikke hyggelig lenger. Nu er du ikke bare litt from, men nu er du jo blitt fanatiker, så snart du vitner, at Jesus er Kristus, Guds Sønn. Det vitnesbyrd bli aldri populært. Det forarger og irriterer (I. Kor. I, 21-25).

Der er ingen forargelse i å være religiøs, men det forarger alltid når noen bekjenner, at han er en kristen, fordi han tror på Jesus. Det har du nok oppdaget, hvis du har forsøkt det rett ofte, så det gikk opp for folk hva du mente, og at du virkelig mente det.

Dermed oppsto en fristelse i ditt sinn: Det var meget lettere bare å tale religiøst, litt om Gud o.s.v. Hvorfor skulle du irritere folk med å tale så direkte om Jesus? Fristelsen til å tie om Jesus meldte seg av denne bakdør. — Har du tenkt over, hvem som står bak døren, vet du at han lurar på å få deg til å fornekte Sønnen, så du også mister Faderen? Det er på den linje, antikrist arbeider blandt de troende, se 4, 3a. Har den ånd, som fornekte Sønnen rett til å råde over deg?

Du vet godt, at Jesus har sagt noen dypt alvorlige ord om den ting i Luk. 12,9 og Mat. 10,33. Her i brevet lyder det: Den som bekjenner Sønnen, har også Faderen — Den som bekjenner at Je-

sus er Guds Sønn, i ham blir Gud, og selv blir han i Gud. — Samfundet med Gud formidles ved Sønnen, for det er kun i ham, at Gud kan være oss nær til frelse. Med ham begynner det hele. Vi kan ikke begynne med Faderen og så unnvære Sønnen, men vi får lov til å begynne med Sønnen, og dermed har vi også Faderen (5,12). — Faderen har vi ikke uten Sønnen, og Sønnen får vi ikke, uten at Faderen følger med.

Har vi så ikke noe å besinne oss på, hvis Johannes har rett i, at nu er det den siste time? — Bekjennes Sønnen, så blir Faderen i oss og vi i ham. Var det ikke også noe av det siste som Jesus la sine disipler på hjerte: Bli i meg!

*Av Marius Jørgensen
ved Godtfred Nygård*

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

Møtevirksomheten 2. halvår 1986

Kjære medarbeidere!

Vi sender ut reiserutene denne høsten med bønn til Gud at arbeidet må lykkes. «Høsten er stor og arbeiderne er få», sa Jesus. Ja, det ser ikke noe annerledes ut i dag i Guds rike her på jord. Men han sa også disse ordene: «Meg er gitt all makt i himmel og på jord! Gå derfor ut. . .! Da får vi vel si med Peter, i all vår avmakt: På ditt Ord Herre! Lekmannsmisjonen er «ei sendetenesta og ein heim for forkynnarar og vener av den luthersk/rose-nianske forkynninga». Slik står det i våre lover. Og vi tror at Han har kalt oss til å bringe dette livgivende ordet videre. Skal det lykkes så er vi helt

avhengige av at Han selv velsigner arbeidet. La oss sammen be om dette denne høsten! Ikke alle steder er det blitt tildelt forkynnere. Men flere av forkynnerne har enda tid til disposisjon. Så vi håper at det er så langt som mulig kan legge seg til rette med virksomheten også slike steder. Sekretæren arbeider med dette og tar kontakt så langt han har oversikt. Men ta gjerne kontakt selv. Det er en god hjelp i sekretærarbeidet.

Så ønsker vi lykke til og Guds velsignelse over arbeidet!

Sven A. Berglund.
Adr.6055 Godøy
Tlf. 071 - 85316

Reiserute for forkynnere i Norsk Luth. Lekmannsmisjon 2. halvår 1986.

ODD DYRØY, tlf. 05-558363.

September.

2. – 7. RANDABERG. Karl B. Bø, tlf. 04-598746.

9. – 14. Fri.

- 16.–21. Til disposisjon for Hardanger og bladekspedisjon.
23.–28. ÅRSET, ELLINGSØY, Kåre Slotsvik, tlf. 071-36067.
30.9.–2.10. MYKLEBUST, ELLINGSØY.

Oktober.

- 3.–6. FRI.
7.–19. SANNIDAL, Oddvar Lønnerød, tlf. 036-85367.
21.–26. Bladeksp. eller til disposisjon for Hardanger.
25. Styremøte.
28.10.–2.11. FRI.

November.

- 4.–16. BØMLO, Gottfred Nygård, tlf. 054-27435.
18.–23. Bladekspedisjon eller FRI.
25.–30. Til disposisjon.

Desember.

- 2.–7. Til disposisjon.
9.–14. Til disposisjon.

EINAR KRISTOFFERSEN.

September.

- 2.–7. FARSTAD, Bendik Farstad, tlf. 072-64230.
10.–14. VESTNES, Annbjørg Sævareid, tlf. 072-80784.
16.–21. FRI.
23.–28. ØSTFOLD, John Flaten, tlf. 02-883295.

Oktober.

- 30.9.–5.10. VESTFOLD, Håvard Fjære, tlf. 034-10831.
7.–12. FRI.
14.–26. NAMDAL.
28.10.–2.11. FRI.

November.

- 4.–9. STEINSDALEN, Sverre Bøhn, tlf. 05-551209.
11.–16. TØRVIKBYGD, Johannes Straumstein, tlf. 05-558365.
18.–23. FRI.
25.–30. TELEMARKE og andre plassar der han kommer til.

Desember.

- 2.–7. TELEMARKE og andre plassar der han kommer til.

REIDAR LINKJENDAL, tlf. 036-86175.

September.

- 21. SØVIK, Edna Søviknes, tlf. 071-12536.
23.–28. ELNESVÅGEN, Anna J. Farstad, tlf. 072-62166.

Oktober.

- 7.–12. DALSFJORDEN, VOLDA, André Sætre, tlf. 070-55084.
14.–19. DALSFJORDEN eller VALLE.
–25. Styremøte.
28.10.–9.11. FITJAR, FITJARSTRANDA og STORD.

November.

25.-30. NÆRBØ, Ragnar Opstad, tlf. 04-433685.

Desember.

2.- 7. RANDABERG, Karl B. Bø, tlf. 04-598746.

SVEN A. BERGLUND, tlf. 071-85316.

September.

2.- 7. RANDABERG, Karl B. Bø, tlf. 04-598746.

10.-14. VESTNES, Annbjørg Sævareid, tlf. 072-80784.

16.-21. SØVIK, noen dager el. fri. Edna Søviknes, tlf. 071-12536.

23.-28. ELNESVÅGEN, Anna J. Farstad, tlf. 072-62166.

Oktober.

30.9.-5.10. AVALDSNES, Gunnvald Fosen, tlf. 047-43038.

7.- 8. DALSFJORDEN, VOLDA, Andre Sætre, tlf. 070-55084.

9.-12. FRI.

14.-26. NAMDAL.

28.-29. FRI.

30.-31. Sekretærarbeid.

November

1.- 2. Til disposisjon.

4.- 9. BØMLO.

11.-16. FRI.

18.-20. SANNIDAL, Oddvar Lønnerød, tlf. 036-85367.

21.-23. VESTFOLD, Bibelhelg. Håvard Fjære.

25.-30. NÆRBØ, Ragnar Opstad, tlf. 04-433685.

Desember.

2.- 7. Til disposisjon.

9.-14. Til disposisjon.

GODTFRED NYGÅRD, tlf. 054-27435.

Oktober.

14.-19. HÅVIK, Sven Øvrebø, tlf. 047-42238. Elles til disp.

AMUND LID, tlf. 05-551080. Elles til disp.

ANDREAS BØ, tlf. 04-597872. Til disp.

ODDVAR LØNNERØD, tlf. 036-85367.

BYGLAND. Elles til disp.
